

WERKEND WACHTEN WIJ.

NIEUWJAARSLIED UIT MIJN JONGELINGSTIJD.

Een dag — ik zie hem komen, —
 Spoedt over 'taardrijk aan,
 Als Een, thans opgenomen,
 Zijn richtsbazuin doet slaan;

Een dag van storm en wolken,
 Waarin de bliksem vlamt,
 En doodsschrik allen volken
 Den trotschen nek verlamt.

Een dag, wanneer der zeeën,
 Der graven noodgeluid
 Het uur verkondt der weeën,
 Dat beider schoot ontsluit.

Als God den vollen horen
 Zal gieten over de aard,
 Den horen van Zijn tooren,
 Een tooren, die niet spaart.

* * *

Wetend dan den schrik des Heeren,
 Laat ons, nooit des werkens moe,
 Allen tot 't geloof bewegen;
 Spreke er God Zijn Amen toe.
 Die dit jaar ons doet aanschouwen,
 Is een vriend, die nimmer scheidt;
 Jaren in Zijn Naam begonnen,
 Dragen vrucht voor de eeuwigheid.

Naar den levensboom, ontsproten
 In 'therwonnen Paradijs,
 Voert ons aller tijden wentling;
 Tot ons daar de morgen rijz'.
 Maak in hoop, geloof en liefde
 Ons dien allen Schenker groot,
 Maak ons sterk in 's levens strijdperk,
 Maak ons trouw tot in den dood.

Eigen ontrouw, eigen zwakheid,
 Eigen traagheid wel bewust,
 Gansch aan eigen deugd gestorven,
 In eens Grootren dood gerust,
 Volgen we in den nieuwen jaarkring,
 Nieuw van geest en zin, Zijn stem;
 Want geen jaar is ooit verloren.
 Zoo het nader brengt tot Hem.

A. J. HOOGENBIRK.

DE BIJBEL.

Geen boek als dit; 't bevat alleen
 't Verborgent der verborgenheer.
 Dien man is God in waarheid goed,
 Dien Zijn gena het open doet;
 Die, schoon de ziel nu juich dan treur,
 Den sleutel van der heemlen deur
 Daarin bij biddend zoeken vindt;
 Heil die zoo worstlend overwint.

Maar wie 't tot meerder twijffling leest,
 Er 't spottend hart in wil vermeien,
 Die zal in 't eind wanhopig schreien:
 Dat 'k nooit geboren waar geweest!

Deze opmerkelijke regelen zijn van Walter Scott, den wereldberoemden Schotschen romanschrijver. Menigeen kan er iets uit leeren. De bovenstaande vertaling behoort tot de verzen uit mijn jongen tijd.

A. J. HOOGENBIRK.

OPSCHRIFTEN.

„BESLIS HEDEN, HIÉR!”

Antiochus Epiphanes, van 175 tot 164 vóór onze jaartelling Koning van Syrië, was een geweldig, wreed man. Zijn veroveringen strekten zich uit tot in Egypte, maar kwamen daar tot staan door de Romeinen, die in 168 ter hulpe snelden. De Romeinsche senaat zond door zijn gezant een ultimatum: het land van den Nijl moest worden ont-ruid. Antiochus zocht uitvluchten. Intusschen was de Romein bezig, om hen heen in het zand een grooten kring te trekken, en zeide toen in het gevoel zijner kracht: „Beslis nu, hier! Gij zult niet uit dezen cirkel gaan, voor gij mij een beslist antwoord hebt gegeven!” Het „ja” zou voor Antiochus beteekenen: onderwerping en vrede, het „neen” verwoesting en krijg. En het zwijgen zou „neen” beteekenen. Een ernstige prediking komt in deze geschiedenis tot ons. God de Heere komt met zijn: „Beslis heden, hier!” Kies tusschen de wereld en Mij! Jezus aannemen in het geloof beteekent eeuwig leven, de wereld kiezen eeuwig verderf. Een tusschenweg is er niet. Wie niet wil kiezen, kiest de wereld. Ook om den mensch is een cirkel getrokken, de korte genadetijd, welken hij op aarde doorbrengt. Ook om u, lezer. Gij kunt niet over den omtrek gaan zonder aan God een antwoord te hebben gegeven, dat over uw eeuwig wel of wee zal beslissen. Gij hebt te kiezen den smallen of den breeden weg, voor of tegen Jezus. Twee wegen: links of rechts.... De cirkel is getrokken.

Welk een leerrijk opschrift: „Beslis heden, hier!”

L. K.

NOG EENS VAN DE GEBEELDE KOEKEN.

De heer Lukkien heeft kort geleden in een zijner als altijd lezens-waarde bijdragen, over het onderwerp hierboven vermeld, zeer belangrijke opmerkingen gemaakt.

Dat geeft mij ongezoekt aanleiding om ook iets te zeggen. En dan geef ik hier weer een herinnering uit mijn jongen tijd.

Ik was toen lid van een Christelijke Jongelings-vereeniging, die echter nog al wat verschilde van sommige in onzen tijd. Er heerschte eenvoud en vermoedelijk meer waar genoegen dan thans in menig jongelingskring. Mij heeft die eenvoud zoo „gepakt,” dat ik haar trouw ben gebleven, ook later als Voorzitter van het Ned. Jongelings-verbond, jaren lang.

Die eenvoud bleek o. a. uit iets eigenaardigs, n.l. dat menig vriend „tracteerde,” als hij jarig was. Er waren zelfs vrij wat zulke „brasserijen.”

't Was denkkelijk een dezer, die ons op een Decemberavond feestelijk saambracht. Natuurlijk ontbrak ook de St. Nicolaas-koek niet. Juist zouden wij er aan beginnen, toen er gescheld werd. Het was vriend S., onze vroegere voorzitter, kort geleden voor zijn zaken naar het dorp B. vertrokken, waar hij thans woonde. Dadelijk moest hij mede aanzitten en deelen in de feestvreugde en den feestkoek.

Ik zag, dat hij een varken greep en het moedig den kop afbeet. Daarna sprak hij, het onthoofde zwijn nog in de hand houdend:

„Vrienden, dat zou ik zoo in mijn omgeving te B. niet durven doen. Vele vromen bij ons zien in die vrijers en vrijsters, varkens en vuurmanden, katten, enz., niet anders dan gebeelde koeken, die in de Schrift verboden zijn.”

„Dus eten ze geen St. Nicolaas?” riepen wij.

„Of ze,” antwoordde S. „Maar weet ge, ze breken de vrijster of de kat eerst in stukken, en die eten ze op. Want dan is het geen gebeelde koek meer. Zoo wordt de strijd tusschen maag en geweten bevredigend beslecht.”

We moesten allen hartelijk lachen, doch konden niet nalaten de nog overige gebeelde koeken op gelijke wijs te behandelen.

Hieruit blijkt echter, dat een halve eeuw geleden er in Nederland nog Christenen waren, die de Schrift zoo onzinnig en belachelijk toepasten als S. meedeelde. Laat ons voor den goeden naam onzer Christenheid hopen, dat dezulken thans zijn uitgestorven.

A. J. HOOGENBIRK.